

Arrest

nr. 205 769 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen: de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering ingediend onder het rolnummer 219 075 van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en van de bevelen van 12 februari 2018 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2018.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

1.1. De bepalingen van het PR RvV

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...]”

1.2. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

1.3. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Verzoekers hebben enkel een verzoek tot nietigverklaring ingediend van de beslissingen van 12 februari 2018. Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan verzoeken *“bij wege van voorlopige maatregelen” “dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt”.*

Nu er *in casu* geen vordering tot schorsing werd ingediend, kunnen verzoekers niet bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling ervan vragen.

Ook in de veronderstelling dat verzoekers zich zouden willen beroepen op artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat ook hier wordt bepaald dat *“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.”* Ook in dit geval is een vordering tot schorsing vereist, *quod non in casu*.

1.4. Ter zitting wordt dit meegedeeld aan de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij merkt ten eerste op dat, zelfs al werd er geen vordering tot schorsing ingediend, de overheid zorgvuldig moet handelen en moet wachten tot een procedure tot nietigverklaring haar beloop kent, vooraleer stappen te ondernemen om verzoekers te verwijderen.

Het volstaat erop te wijzen dat verzoekers niet betwisten dat geen vordering tot schorsing werd ingediend en dat het ingediende beroep tot nietigverklaring geen schorsende werking heeft.

Ten tweede wijst de advocaat van de verzoekende partij erop dat huidige vordering ook kan beschouwd worden als een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen, gelet op de zinsnede *“Dienvolgens de beslissingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie d.d. 12.02.2018, aan verzoekers betekend op 21.03.2018 te willen vernietigen, minstens in afwachting van vernietiging, deze bestreden beslissingen te willen schorsen (bij uiterste hoogdringendheid).”*

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers het voorwerp van de vordering niet kunnen wijzigen ter terechtzitting. De titel van het verzoekschrift *“Vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterste dringendheid”* vermeldt uitdrukkelijk dat het om voorlopige maatregelen gaat. Huidig verzoekschrift kan dus niet beschouwd worden als een gewone vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen. In dit verband wordt ook opgemerkt dat een vordering tot schorsing niet kan worden ingediend nadat reeds een beroep tot nietigverklaring werd ingediend en dat deze vordering tot schorsing dan buiten de gewone beroepstermijn van dertig dagen na kennisgeving van de bestreden beslissingen zou zijn ingediend, wat haar onontvankelijk maakt.

Ten derde wijst de advocaat van de verzoekende partij op de artikelen 6 en 13 van het EVRM en benadrukt dat er een effectief rechtsmiddel moet zijn.

In dit verband wordt benadrukt dat de omstandigheid dat het beroep *in casu* niet schorsend geworden is, veroorzaakt wordt door het handelen van verzoekers zelf. Het voorliggende beroep had schorsend kunnen worden, indien verzoekers een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring hadden ingediend tegen de beslissing van 12 februari 2018, in plaats van uitsluitend een beroep tot nietigverklaring. Bij voorlopige maatregelen hadden zij dan de versnelde behandeling kunnen vragen van de reeds ingediende vordering tot schorsing. Op dat ogenblik zou de tenuitvoerlegging van deze beslissingen geschorst zijn tot de Raad uitspraak doet. Verzoekers hebben er echter voor geopteerd om enkel een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bestreden beslissingen, zodat zij geen vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet kunnen indienen. Aangezien deze wettelijke mogelijkheid wel bestond maar verzoekers er geen gebruik van hebben gemaakt, kan een schending van artikel 13 van het EVRM niet worden aangenomen.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

1.5. De ingediende vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

De vordering dient te worden verworpen

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET